

SUKURI

on neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenlehti sisältyen jäsenmaksuun

JULKAISIJA

Vantaan Seudun Sukututkijat ry
<http://www.vantaanseudunsukututkijat.net/>

PÄÄTOIMITTAJA

Maija Parviainen
040 779 1753
maija.parviainen@iki.fi

TOIMITUSNEUVOSTO

Liisa Hautanen, pj.
Kaarina Luiro
Maija Parviainen
Antti Puhakka
Jouko Syväjärvi

AIKATAULUT 2017

Nro	Aineisto	Ilmestyy viikolla
1	26.1.	7
2	12.4.	19
3	9.8.	36
4	1.11.	48

AINEISTOT

Lehdessä julkaistavaksi tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään päätoimittajalle osoitteella: Kotinummentie 4 C 17, 00700 Helsinki

ULKOASU JA TAITTO

Seppo Mahlman
www.printway.fi

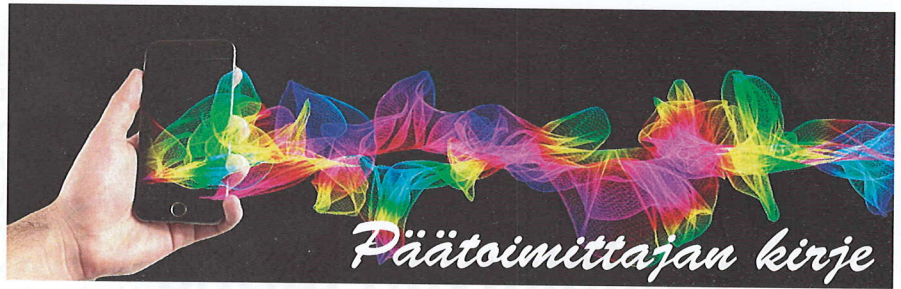
PAINOPIIKKA

Printek
Keuruu 2017

ISSN 1796-7473, 23. vsk

KANNEN KUVA

Kansikuva liittyy kastemekoista kertovaan juttuun sivuilla 8–9
– Kuva Maija Parviainen.

Meri-ihmiset ja vuori-ihmiset

Keskenkasvuksena luin nuortenkirjan, jossa päähenkilön perhe vietti kesää vuokratuomökissä merenrannikolla. Perheen äiti pohdiskeli ääneen, että jotkut ihmiset ovat meri-ihmisiä ja toiset vuori-ihmisiä. Hän itse tunnustautui meri-ihmiseksi.

Silloin mietin, kumpaa lajia minä olen. Näistä kahdesta ihmisestä vuori-ihmiset tuntuivat tutummilta. Muistissa oli mummolassa vietetyt lapsuuden kesät Suomäen talossa, joka on nimensä mukaisesti mäellä ja lisäksi muiden mäkien ympäröimä. Lähti-pä sieltä polkupyörällä pohjoiseen tai etelään, aina palatessa oli viimeiseksi kiivettävä mäki ylös. Serkkujen kanssa kävimme toisinaan katsomassa tuulimyllyn yläikkunasta naapuripitäjässä sijaitsevaa Monninmäkeä. Toiselimme siellä Anni Swanin voimaausetta ”metsien kaukainen sini”. Isän puolelta kuulun Kiihtelysvaaran Parviaisiin. Vaikka en siihen aikaan ollut vielä käynytkään Pohjois-Karjalassa suvun juurilla, osasin kuvitella, miten ”mäeltä näkyy toinen mäki”. Ilahduin sitten myöhemmin, kun Laila Hietamies nimesi romaninsa noilla sanoilla.

Ei vesikään elementtinä ollut vieras esivanhemmilleni, ei tosin merivaan järvimaisemat. Kalastus ja muu veneellä liikkuminen olivat tärkeitä osia elämää. Ainakin savolaiset sukulaiseni osasivat uida. Vaarin äiti oli joskus kahdeksankymmppisenä 1930-luvulla tuumaillut hellepäivänä: ”Jos ma lähtenen uimaan”. Nuoremmat sukupolvet kuulemma toppasivat mummon suunnitelmat.

Kuulin pienenä, miten isoäidin mummo Anna Tapanainen söi kalaa. Annos meni haarukalla suuhun, ja kotvan kuluttua mummon toisesta suupielestä alkoi pudota ruotoja ulos. Myöhemmin sukututkijana sain selville mummon lapsuuden kotipaikan, Jaakkiman Kesvalahden kylän, joka on Laatokan rannalla. Jaakkima-seuran edustajalta kuulin, että tuo ruotojen käsittely oli yleinen tapa niillä seuduilla.

Toivon, että nämä pienet muistelot yllyttävät teidät muutkin miettimään, mikä suhde eri esivanhemmilla on ollut mäkiin ja vesistöihin. Niistä pohdinnoista voi saada uuden näkökulman tutkittaviin henkilöihin. ■

Maija Parviainen,
maija.parviainen@iki.fi